

mimo se torej gesla, katero je sam naš presv. cesar za svoje razglasil „z zedinjenimi močmi“ si pomagajmo! Kar nas Slovencev živi še na zemlji, združimo se v eno celoto. (Živio!) . . . Ako ni nevarno, da se naša Avstrija na dva kosa deli, ne more se nam reči, da bi nevarno bilo, ako se združimo Slovenci v eno celoto! . . . Ako smo mi močnejši, močnejše je naše cesarstvo, kajti mi smo za obstanek in razvitek mogočne Avstrije. Združimo se, ker smo bratje in sinovi ene matere!“ (Živio!) . . . Tudi ta (5.) oddelek resolucij se z živahnimi klici s skušnjo nasprotnega glasovanja enoglasno sprejme.

(Konec prihodnjič.)

Slovinci!

V starodavnih časih so bili naši prededje svobodni in sam svoj narod. Kedar je bilo treba posvetovati se o običinskih rečeh, zbirali so se pod milim nebom, v senci košatih lip so se mirno pogovarjali, izrekli brez strahu svoje želje in tako dosegli po mirnem potu, kar so želeli in potrebovali.

Prišli pa so žalostni časi za naš slovenski narod, propal je v sužnost in v sto in stoletnih stiskih skoro da ni popolnoma poginol. Zgubil je vse zaupanje do samega sebe, nosil potrpečljivo naloženo mu težko breme in v neki zaspčnosti in malomarnosti si še ni upal misliti, kako bi si popboljšal svoj težavni stan in se rešil težkega jarma, ki ga je tiščal in žulil. Po tavižent letih imamo zdaj spet postavno pravico zbirati se pod milim nebom in se posvetovati o vseh stvareh, katere se nam potrebne in imenitne zde; naše sklepe pa smemo naznati vladi, da tudi ona pozve, česar mi Slovenci želimo. Že je bil tak shod, prvi slovenski tabor, 9. avgusta t. l. v Ljutomeru. Prišlo je k temu shodu več ko 8000 ljudi in izrekli so svoje želje in misli zaradi pravic, katere gredo tudi našemu slovenskemu narodu. Da ima pa to, kar je sklenol prvi slovenski tabor v Ljutomeru, pri vladi še večjo veljavo, treba je, da se tudi v drugih slovenskih krajih zbere ljudstvo in okritosrečno in brez strahu izreče svoje želje. Zatoraj so pod tem vabilom podpisani možje sklenoli Vas, drage rojake, sklicati na dan 6. septembra t. l. v Žalec, da bi se tam pod milim nebom pogovorili in posvetovali, česa nam je treba, da se nam bo zanaprej bolje godilo, kakor do zdaj; da bi se tam posvetovali in pogovarjali, kako bi se ravnopravnost našega slovenskega naroda, ktera nam je v §. 19 državnih osnovnih postav vnovič od presvitlega cesarja zagotovljena, djansko izpeljala.

Pridite in pripeljte se, kolikor Vas je koli mogoče. Več ko je ljudstva zbranega, več veljave imajo sklepi. Posebno pa vabimo in kličemo Vas, slovenske rojake savinske in škalske doline; vsaj eden naj pride iz vsake hiše in hišice, da Vas bo na tavižente in tavižente. Kažite, da niste zaspani in, da Vam je mar za Vaše pravice.

Na noge, slovenski možje! Pomagajmo si sami! Če si ne pomagamo sami, nam ne bo nihče pomagal na tem svetu. Zdravimo se! Delajmo! Zedinimo se!

Se enkrat Vam kličemo: Pridite iz vseh hiš, vseh vesi, posebno iz celjskega gornogradskega, vranskega, šoštanjkega, laškega, konjiškega, kozjanskega in šmarskega okraja! Pridite v nedeljo 6. septembra ob treh popoldnev v žalski trg k slovenskemu taboru.

Sledijo podpisi 58 rodoljubov.

Gospodarske stvari.

Sadjereja.

V.

O okuliranju.

Pri okuliranju se prav varčno vzeme očice od žlahtne vejice in se vrine med skorjo onega drevesa, katero hočemo požlahtniti, se tamo dobro zaveže, da priraste.

Koristi okuliranja pa so sledeče:

1. Deblo, na katero se okulira, se ne rani zlo in zatoraj lože popolnoma zaceli.

2. Se ta način požlahtnjenja lahko rabi pri vseh sadovnih drevesih in se dobijo naj zdravejša in naj dalje trpežna drevesa.

3. Breskvi, marelice in vsi pritlikovci se naj rajše okulirajo, ker skušnje učijo, da pri prvih dveh se po okuliranju ne cedi tako lahko smola iz njih, kakor če se na kaki drugi način požlahtnijo.

4. Že po nekkih dnevih lahko opaziš, ali se je požlahtnjenje prijelo ali ne, če ne, še se prav soknato drevo lahko enkrat požlahtni.

5. Se to dela v toplem času, t. j. od početka junija do sred septembra.

6. Ni potrebno drevesnega voska.

7. Ima tudi to prednost, da se hitro napravi, ker v tem izurjen vrtnar lahko požlahtni vsak dan na stotine dreves.

Pri tem požlahtnjenju se mora posebno paziti na to, da je deblo popolnoma soknato, ker tedaj se lože skorja odlušči. Če je pa suho vreme, se morajo drevesa prej dobro pomočiti.

Okuliranje se naj lože prime, če se dela zgodaj zjutra ali taki po toplem dežu in posebno, če se okulira na vejice, ki so zrastle ono leto.

O vročem popoldnevu in pri močnem vetru se ne bi smelo okulirati. Tudi ne pri dežu ali taki po dežu, dokler še kaplje na drevesih sedijo, se ne bi smelo okulirati; ker če voda pod skorjo dojde se okuliranje ne prime.

Če taki po okuliranju nastopi velika vročina, se mora oko varovati s tim, da se nad njim priveže malo listja; zatoraj tudi ni dobro, na oni strani vejice okulirati, ktera je proti popoldnevu (jugu) obrnena.

Če je po dežu drevo nesnažno, se mora pred okuliranjem sesnažiti.

Okulira se lahko dvakrat v letu, od početka junija do sred julija in od konca julija do sred septembra. Prvo se imenuje okuliranje na rastoče oko, drugo pa na speče.

Pri okuliranju na rastoče oko, še vrinjeno oko ono isto leto požene, vejico, ki vendar, posebno v mrzlih krajih, slaba ostane in zatoraj po zimi lahko pozebe; zato se okuliranje na rastoče oko ne priporoča. Pri okuliranju na speče oko, še sicer oko na divjaku priraste, ne požene vendar ono leto vejice, temoč spi do druge pomladi. Od debel, na ktera se celo pri zemlji okulira, se morajo 14 dni prej šolen visoko vejice odrezati. Ravno pred okuliranjem pa se ne smejo vejice odrezati, ker potem sok ne more krožiti.

Če se kako drevo visoko požlahtni, se mora oko tako vrinoti, da se napravi lepa korona.

Če je divjak spoda kriv, se mora pod krivim mestom okulirati, da se potem lepo ravno drevesce dobi.

Okuliranje se mora hitro delati, posebno pri koščicistem sadju, ker tukaj se oko hitro posuši.

Okuliranje se začne pri onih drevesih, ktera naj prej sad prinesejo, p. pri črešnjah, aprikolah, breskvih, slivah, in pri koščicistem sadu naj prej pri onih drevesih, katerih sad dozori v polletju, za tim pri onih, katerih sad dozori v jeseni in proti zimi.

Jabelka in hruške se lahko okulirajo v staro in mlado skorjo, koščicasto sadje pa samo v mlado skorjo.

Dopisi.

Iz Ptuja. Govoril sem pred nekterimi tedni z nekim gospodom iz Bavarskega, kateri je tukaj potoval. Hodil je po večih krajih spodnega Štajerja in si vse na tanko ogledoval. Ko se nekaj časa pogovarjava, me vpraša, ali stanujejo a Mariborskem okrogu Nemci ali Slovenci. Od kod tako sodi, ga vprašam, in odgovori mi, ker sem povsodi našel napise ob cestah na srejskih tablah samo nemške. Razložim mu to zastavico in povem, da je to storilo le okrajno uradništvo brez ozira na narod, kateri je tam celo slovenski. To je vendar krivica mi odgovori in me praša nadalje, ali so ljudske šole slovenske, ali se pisari v uradnih v domačem jeziku, katerega narod zastopi. Žalostno mu razložim naše ljudske šole, naše uradnike. V šolah namreč vse bolj po nemščini diši, več ur na teden se morajo vbogi otroci mučiti z nemško „Sprachlehre“, večkrat stoji v tednem šolskem redu „deutsch lesen“, kakor pa slovensko. Uradniki skoro vsi nemško pišejo, so celo, kateri besede slovenske ne znajo. Ako bi prišel človek v uradnijo in bi tirjal, naj se mu slovensko piše, ker le to on razumi, zarenči uradnik nad njim, da siromak trepeče, kakor šiba na vodi. Nekoliko me debelo na to pogleda bavarski gospod in reče: To je žalostno za slovenski narod. Tako je tedaj ravnopravnost v vaši